

Једнима „Патриот”, другима С-300: Власти у Варшави саопштиле су да ће појачати своју армију америчким противваздушним ракетним системом земља-ваздух „Патриот”.

„Амерички систем највише одговара систему безбедности Пољске, у оквиру је система НАТО-а и користи се у неколико земаља”, наводи се у саопштењу пољског Министарства одбране.

Пољска жеља да се заштити од ваздушних напада америчким „Патриотом” скупо ће коштати владу у Варшави. За ову куповину Пољаци ће морати да изброје око пет милијарди долара.

У ову папрену цену није урачунат само амерички противваздушни ракетни систем већ и – страх од Русије. После бурних догађања у суседној Украјини и рата који је уследио балтичке државе и Пољска су у готово паничном страху од великог комшије на Истоку. Купује се најмодерније оружје, НАТО и САД се мољакају да стационирају што више трупа и наоружања у близини источних граница алијансе. Све како би се освајач са истока, Владимир Путин задржао у руским границама.

И док земље источне Европе маштају о америчком „Патриоту” Иранци задовољно трљају руке јер ће, по свему судећи, до краја године појачати своју противваздушну одбрану руским системом С-300. Као што је познато Иран је још 2007. године наручио од Русије ово оружје по цени од 800 милиона долара. Москва никад није испоручила Техерану

C-300 позивајући се на санкције Уједињених нација Ирану.

После договора Техерана и међународне заједнице о контроли иранског нуклеарног програма Русија је пожурила да реши са Ираном ову спорну куповину. Руски председник Владимир Путин укинуо је забрану уведена 2010. године и две државе су већ одржале неколико састанака на највишем нивоу о реализацији великог посла. После свега Техеран очекује да већ до краја године добије од Русије раније купљене системе C-300.

Тим поводом неке западне државе, пре свих САД, бурно су реаговале оптужујући Русију да се игра ватром јер наоружава Иран. У том антируском „хору“ издвојио се делимично, међутим, глас америчког председника. Барак Обама такође „забринут“ због руско-иранског посла али истиче да САД – уколико би то било потребно – могу „ефикасно да заобиђу овај ирански систем противваздушне одбране”.

Два табора у Немачкој: Украјинска криза и „судар” Запада са Русијом, дубоко су поделили Немачку. Може се слободно рећи да су се формирала два табора – на дијаметрално супротним позицијама – између којих севају варнице када се започне било какав разговор на ову тему.

Ко су чланови ова два немачка табора? На ово питање покушао је да открије одговор конзервативни немачки недељник „Цицеро”. Резултат је био више него изненађујући. „Непријатељи” и „пријатељи” Русије груписали су се веома занимљиво а као савезници појављују се идеолошки, политички и економски неистомишљеници, па и противници.

У антируском – или правилније речено антипутиновом – фронту раме уз раме су: заговорници заштите људских права, браниоци основних вредности западног друштва, борци за развој трансатлантског савезништва, хладноратовски „ратници”, стручњаци за источну Европу и медији.

Мора се, међутим, рећи, да медији у Немачкој такође нису јединствени када говори и извештава о Русији. И ту постоје две групе: условно речено десничари и левичари који сасвим различито посматрају и тумаче политику Москве и потезе Владимира Путина. Десничарски медијски „клуб”, треба и то рећи, неупоредиво је моћнији и гласнији.

У друштву руских „пријатеља” најзначајнији „играч” је немачка привреда. С јаким разлогом: може се слободно рећи да су економске везе Немачке и Русије, већ годинама, најбољи део односа два државе. У Русији послује више од шест хиљада немачких фирми, немачки извоз износи око 30 милијарди евра.

Гледано у том светлу уопште не чуди што је је привреда ослонац овог проруског фронта у Немачкој. А њен захтев, да се мање слуша политика а више поштује немачки интерес не могу да „превиде” чак ни најтврдокорнији противници Русије и Путина.

На другом месту руских „пријатеља” је немачка левица која се, без резерве, сврстала на страну заговорника укидања санкција Русији. А у овом блоку су и многобројни експерти за односе са Русијом, заговорници разних теорија завере, противници американизације....

Оба немачка фронта су монолитна, у расправама се готово и не слушају аргументи друге стране. Закључак „Цицера”: помирење или бар ублажавање разлика готово је немогуће.

Прича о немачко-немачком рату због Русије и Путина отвара простор за још једно питање. Како се може очекивати да се пронађе решење за украјинску кризу када у Немачкој, „пријатељи” и „непријатељи” Русије не могу чак да међусобно конструктивно разговарају?

(Политика)